

Грамотности.

Садовського.

орудом МИКОЛИ САДОВСЬКОГО.

гуславка історична драма, на 5 дій, з сінґами старидького. Роль 9 септібля, для передплати газ. „Рада“ вистав- у 1-й раз п'єса Як. Гордіна МІРЕЛЕ ЕФРОС. У к з робітничого життя БАТРАКИ. У неділю, 5-го 10 к. до 60 к. вист. буде вий Відповід. режисюр М. Садовський.

до „Ради“

к 1910.

ету на цілий рік і виплатять відразу або по пилату (6 руб.), одержать БЕЗПЛАТНО „УКРА- О, під редакц. Ів. Стеценка, вид. „Час“ чатку року словарика В. Доманицького)

еній малорусского печатн. слова.

зібраній Редакцією жур- нала „Кіевская Старина“, і з доповненнями Б. Грінченка, в 4-х вели- 8 руб. без пересилки (СЛОВНИК ОДЕРЖАВ ПРЕМІЮ ІМ. КОСТОМАРОВА.

ЧНИКИ

рних міцних оправах.

ЛИКОЮ ЗНИЖКОЮ.

РЕПОВСЬКОГО.

укеївська 4.

5-1722-3

ний листок

иса Грінченка, ≡

БМА ІЛЮСТРАЦІЯМИ В ТЕКСТІ.

смерти В. Грінченка. Після похорону рниша. Над свіжою могилою Б. Д. ти В. Д. Грінченка, вірш В. Василька. ли Вожжа. Над труною Б. Грінченка, Граділенка.

З КОП.

В. Володимирська № 28 кв. Л.-Н. В. книг. арні Гр. Маркевича, а також можна куувати „Ради“.

почне виходити двічі на місяць а часопись

і Хвили“.

идання тана:

тки про те, що робиться у нас і за кордоном, аті (про селське хазйство, про промисловість, ийський театр, 6) огляд нових книжок і жур- вання редакції, 10) малюнки (портрети, краєви- ровини та ин.).

к., на 6 міс. 1 р. 75 к., на 3 місяці 90 к., на 1 чеба посилати на адресу: Катеринослав, Преспент, редакції „ДНІПРОВИХ ХВИЛЬ“.

Редактор-видавець Н. Котов.

5—1

Нова втрата.

Нова втрата, знов свіжа могила прибавилась до насипаних попереду на кладовищі нашого національного життя. Зійшла з кругу світа велико- надійна молода сила, для якої ще так багато випадало працювати на користь рідного народу. Немов якийсь фатум навис над українством. Най- більша скрута у нас на працівників — і от один по одному сходять вони з поля праці, лишаючи його ще менш людним, ще більш спустошеним. В данному разі тим більший жаль пори- ває за душу, що перервалось молоде життя, для якого все ще, здавалось, було там, у майбутности, яке тільки починалося на добро свого краю. З такою силою й таким завзяттям бага- то ще можна було зробити. Можна було, та...

Звичайно проти законів фізичної смерті змагатись не сила наша. Але треба звернути увагу на якусь фатальну закономірність, з якою недуга і смерть вихватують з наших рядів що-найкращі сили і здебільшого тоді, коли вони не встигли ще розгорну- тись у-повні й зробити все, що мо-

гли б. Єсть, очевидно, якісь загальні причини, що впливають на це, що витворюють цю страшну закономір- ність, одбіраючи з нас ту невідплатну подать кращими синами рідного краю. Один випадок тут нічого не зробив би і на його, певна річ, нічого нарі- кати. Причини ці лежать мабуть у становищі нашої національної справи і в тих її прикметах, з якими вона здавна стоїть перед нами.

Широке поле українства, неогляд- ний простір перед нами, всюду треба робітників та й ще робітників, щоб не занесли те поле супротивні течії намулом. А робітників мало—до бо- лю, до відчаю мало стає до праці на цьому полі. Громадянство наше не звикло ще брати живу діяльну участь в національно-громадському житті і вся робота цілою вагою своєю спадає на окремих одиниць, яких доля чи натура поставили коло самого діла. І вони, одиниці ті, перериваються на роботі, знесилюються й падають жер- твами національного лихоліття, і ми тільки тоді помічаємо це, коли зне- нацька прибавиться нова домовина, коли нова могила виросте на нашому національному кладовищі, коли нове ім'я впишеться до наших національ- них святців. До того ж оту надсильну роботу приймаємо ми як повинність— повинність одиниць працювати й за себе, й за інших. Нема у нас ще до- цільного, систематичного поділу праці, нема планомірного економизування її. І через те тільки й можливо, що то- ді як загаль громадянства слабенько реагує собі (та чи й реагує?) на всі події нашого життя й стоїть остеронь од роботи—окремі одиниці змагають і падають під вагою всякої праці, яку мусять робити, не перебіраючи, бо инакше зроблено її не буде, бо инак- ше не знайдеться до неї охочих. Чи треба було, скажемо, небіжчикові До- маницькому сушити себе над корек- тою, над тисячами всяких інших дріб- ниць, коли він міг робити далеко ко- ристніше діло? І одначе він мусів—бо на ті дрібниці не знаходилося робіт- ників...

Ось де трагедія нашого теперіш- нього життя, ось де вина всіх нас за те, що ростуть безупинно серед нас моги- ли й побільшується помітно тільки кла- довище наше. Час би вже нам зрозу- міти це й направити сили наші не на збільшення кладовища цвітом україн- ства, а на краще зужитковання нашої сили. Тільки жива участь усього гро- мадянства українського в наших справах може стати за життєвий елексир і для тих робітників, які те- пер один по одному звалюються під вагою безупинної праці й невідсиль- ної роботи.

„Внутрішній ворог“.

Цими днями опубліковано новий циркуляр міністерства внутрішніх справ про порядок закриття монополій. Мі- ністерство радить губернаторам тільки тоді задовольняти прохання селян про закриття монополій, коли приговор про закриття підпише вся громада й коли в йому буде виставлено докази, що горілка справді розоряє селян.

Не можна не признати, що цей циркуляр значно утруднить боротьбу з „зеленим змієм, або з „внутрішнім ворогом“, як назвали горілку Закути- нецькі селяне, чигиринського повіту, в своїм проханні про закриття моно- польки в їх селі. Насамперед, новий циркуляр вимагає, щоб приговори про закриття монополій підписувала „вся громада“. Вже цього одного досить, щоб загальмувати справу боротьби з піяцтвом, бо завжди в селі знайдеться скільки пьяниць, які не схотять під- писати такого приговора. Такий факт, між иншим, мав недавно місце в селі Ярошівці, лохвицького повіту, на Пол- тавщині. Місцева селська громада була написала приговора про закрит- тя монополій. Знайшлась, одначе, ком- панія пьяниць, яка, під приводом мі-